

Kis történetek a strandról

A pesti fürdőben a „bájos, ifjú” művésznő hűsöl a medence peremén. Gödröcskés arcán öntelt, diadalmas mosoly ül, mint aki érzi, hogy minden szem, mely rátekint, elismerő vagy irigy pillantást lövell rá. Egyenletesre sült bőrén divatos fürdőruha feszül. Ezüstszőkére világosított, hullámos haja tündérien röpköd az enyhe szellőben, kék szeme kacéran hunyorg a festett pillák alól, rózsapirosra pingált szája beszédes mozdulatlansággal mered a levegőbe. Az egész nő úgy, ahogy ott ül, keresztbe vetett lábakkal, kihívóan és száradtan a víz partján, maga a megtestesült női magakelletés.

Most süldő leány úszik előtte a vízben, esetlen békaúszással. Nemrég szabadulhatott föl. Liheg és prüszköl, fúj és nyeldekli a vizet. Megáll a művésznő előtt, a korlátba kapaszkodik, csapzott barna fejecskéjét hozzá emeli és megszólítja:

– Néni kérem, tessék megmondani, hány óra van. A néni onnan jól láthatja az órát. Anyukám meghagyta, hogy félkettőre otthon legyek.

A „néni” szóra a hölgy egyszerre olyan vörös lesz, mint a főtt rák. Arcáról, szeméről, gödröcskéiről, szájáról úgy eltűnik a mosoly, mintha valaki vizes szivaccsal törölte volna le. Dühös mozdulattal fölrántja fürdőruhája kacéran lecsusszantott vállát, s a leánykát válaszra se méltatva, fejessel veti bele magát a vízbe. A fiatal leány csodálkozva bámul utána. Nem tudja, mi lelta a „nénit”. Az sietve felöltözött, s többé nem lehetett látni.

•

Egy másik nő keserűen panaszkodik a rendőrség szigorúsága miatt.

– Hát nem képtelenség – mondja –, hogy örökké zaklatják az embert. Nem engedik meg a vállpántok leengedését, csakis erkölcsös trikóban. Ez sehol a világon nincs így. Csak nálunk ilyen maradiak az emberek.

Már éppen ellen akarjuk vetni, hogy bizony ez csaknem minden országban így van, Olaszországban csendőrök keringenek a part mentén, hogy el-

lenőrizték a fürdőző közönséget, Bajorországban, Németország sok városában is fölöttébb szigorúak ebben a tekintetben, nem említve a holland tengeri fürdőket – de ebben a pillanatban tekintetünk a panaszkodó hölgy fürdőtrikójára téved, s elhallgatunk. A méltatlankodó hölgy trikója ugyanis hátul derékig ki volt vágva, elől csupán egy nyakba vetett, keskeny pánt tartott egy tenyérynyi részecskét, s az egész ruha oly kevés anyagból állott, annyira csak a legszükségesebbre szorítkozott, hogy annál lengébben a legteljesebb szabadság mellett sem fürödhetett volna. Úgy ült ott, mint eleven cáfolata annak a vádbeszédnek, melyet mondott.

-i.

1932. július 19., kedd, 7. old.

Nyári körkép

Ingyen zuhany – Vasárnapi böjt

Afülledt, afrikai hőségben aki csak teheti, nappal bezárkózik otthonába, besötétíti szobáját, s csak este búvik elő. Ilyenkor sokan gépkocsiba ülnek, kifelé hajtanak a városból egy kis jó levegőt szippantani. A fővárost környező villák csöndjét fölveri a túlkölés, berregés. A kertekben az út mentén jó darabon fehérek a fák és bokrok a szálló portól.

A villák tulajdonosai vagy kertészei olykor aztán alaposan megbosszulják magukat a csönd- és kényelemháborító idgeneken. Estente, amikor hosszú öntözőcsővel locsolják üdére a lankadt gyepet és virágokat, jó messzire irányítják a csövet, s – mintegy puszta véletlenségéből – többnyire egy éppen arra robogó gépkocsiba téved a hatalmas, hideg vízszugár. Előszeretettel válogatják ki erre a célra a jó jelzésű, tágas magánkocsikat.

A benn ülők prüszkölnek, bőrig nedvesednek, a nők testéhez odatapad az átázott selyemruha. Már nincs melegük. Akad olyan, aki örül a nem várt ingyen zuhanynak, de megesik az is, hogy a lelocsolt urak és hölgyek vissza-